

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobkyně: **KORUNNÍ DVŮR POPICE, s. r. o.,** se sídlem Husinecká 903/10, Žižkov, Praha 3, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 4/2017 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. SZ-MMJ/OD/20527/2016/17, Magistrát města Jihlavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodl o tom, že stěžovatelka porušila § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a spáchala správní delikt dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Jako provozovatel motorového vozidla RZ X nezajistila, aby při užití tohoto vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 6. 9. 2016 ve 13:50 hodin na pozemní komunikaci v ulici Hluboká u domu č. p. 7 v obci Jihlava neznámý řidič tohoto motorového vozidla nerespektoval dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „B“ (ve vozidle nebyla viditelně umístěna rezidentská parkovací karta „B“) a dále dne 25. 8. 2016 v 9:30 hodin na pozemní komunikaci v ulici Palackého u domu č. p. 1 v obci Jihlava neznámý řidič tohoto motorového vozidla nerespektoval dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „A“. V obou případech se neznámý řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Za uvedený správní delikt byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně blanketní odvolání, které žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji jako nedůvodnou zamítl shora označeným rozsudkem. Neshledal důvodnou námitku, že ve výroku správního rozhodnutí chybí odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Je zcela dostačující, když je sankční rozmezí uvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Ve správním rozhodnutí je rovněž dostatečně odůvodněna výše uložené sankce. Je popsáno, jaké skutečnosti byly zvažovány, jak byly hodnoceny a jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly. Tyto závěry nevykazují žádný exces. Také skutky jsou ve výroku vymezeny dostatečně. Jejich popis zahrnuje uvedení místa, dne, času a způsobu spáchání. Za vadu popisu jednání nelze považovat neuvedení skutečnosti, zda se jednalo o zastavení, stání, či zda jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Popis jednání stěžovatelky uvedený ve výroku rozhodnutí nevykazuje takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a způsobovaly potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by nemuselo naplňovat znaky deliktu. Obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí pak není informace o tom, zda porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Tvrzení, že místa spáchání přestupků neexistují, je zcela účelové a nepodložené. Krajský soud provedl dokazování výtiskem ze serveru maps.google.com a zjistil, že obě adresy existují. Podle nařízení města Jihlavy patří obě ulice mezi vymezené oblasti, ve kterých lze parkovat pouze s rezidentskou či předplatitelskou parkovací kartou. Není třeba, aby ve výroku rozhodnutí bylo specifikováno opatření obecné povahy, na základě kterého bylo dopravní značení stanoveno a opatření obecné povahy, kterým byly vymezeny oblasti obce, v rámci jejichž obvodu lze parkovat pouze s rezidentskou parkovací kartou. Dopravní značka IP 12 označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze vybraných vozidel. Z textu obsaženého na dodatkové tabulce je pak seznatelné, že je zde parkování vyhrazeno pro řidiče, kteří mají v držení parkovací kartičku s daným označením. Stěžovatelka netvrdí a nedokládá, že by měla předplatnou parkovací kartu nebo stíratelný parkovací lístek. Není proto rozhodné, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno, že ve vozidle nebyla umístěna ani rezidentská ani předplatná parkovací karta. Tvrzení, že z fotodokumentace není patrno, že by stěžovatelka neměla parkovací kartu viditelně umístěnu, je pouze spekulativní. Stěžovatelka netvrdí, že by parkovací kartu ve voze viditelně umístila, ani nedoložila, že by ji vůbec měla. Nejedná se o vadu řízení, pokud správní orgány neprovedly jako důkaz nařízení města. Z fotodokumentace je patrno, že řidič parkoval v místě za svislou dopravní značkou, která „oznamuje“, že na daném místě je vyhrazeno parkování pouze pro určité skupiny řidičů. Právní závaznost značek není třeba dokazovat. Případné pochybnosti měla stěžovatelka uplatnit v odvolacím řízení. Stěžovatelka nebyla zkrácena na svých právech tím, že byly vydány dvě výzvy k úhradě určené částky. Pokuta byla v souladu se zákonem uložena ve společném řízení. Správní orgán I. stupně nepochybil ani při zjišťování pachatele přestupku. Jednání zmocněnce stěžovatelky vyvolává pochybnosti, neboť je zcela jistě srozuměn s nemožností doručování panu W. S., kterého opakovaně uvádí jako osobu řidiče. Jednání stěžovatelky lze proto označit obstrukční taktiku, účelově směřující k vyhnutí se následkům a sankcím protiprávního jednání. Naplněním materiální stránky správního deliktu se správní orgány vzhledem k judikatuře Nejvyššího správního soudu zabývaly dostatečně. S ohledem na to, že označení řidiče S. W. svědčí o účelovém a obstrukčním chování zástupců stěžovatelky, správní

orgány nebyly povinny zabývat se jeho tvrzením, že zastavil vozidlo pouze na chvíli. Krajský soud nepovažuje právní úpravu obsaženou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu za protiústavní a s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, není dán důvod pro přerušení řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatelka nepodřadila důvody pro podání kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Subsumpce stížních důvodů pod zákonná ustanovení je však záležitostí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50).

[5] První okruh námitek směřuje proti vadám výroku správního rozhodnutí. Krajský soud tuto právní otázku posoudil nesprávně. Absence ustanovení, dle kterých správní orgán uložil sankci, je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, se může jednat o vadu, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Takový závěr však musí soud odůvodnit, což neučinil. Závěry usnesení rozšířeného senátu je přitom nezbytné aplikovat i na výrok o sankci, nikoliv pouze na vymezení protiprávního jednání. Odkaz na konkrétní právní normu, podle které správní orgán I. stupně rozhodl o výši sankce, není navíc uveden ani v odůvodnění rozhodnutí.

[6] Jelikož přesný význam dopravní značky IP12 a dodatkové tabulky stanoví opatření obecné povahy, mělo být provedeno jako důkaz a správní orgán na ně měl odkázat ve výroku. Totéž platí o nařízení obce, které stanoví místa na pozemní komunikaci vyhrazená k parkování jen určité skupině vozidel. Dodatková tabulka byla pro stěžovatelku nesrozumitelná, respektive jí přikládala jiný význam. Domnívala se, že písmeno „B" označuje parkování vyhrazené pro vozidla skupiny B a písmeno „A" parkování vyhrazené pro vozidla splňující emisní limity A.

[7] Krajský soud nesprávně posoudil námitku chybného vymezení místa protiprávního jednání. Dle Registru územní identifikace, který je nadán formální i materiální publicitou, tvrzené adresy neexistují. Server maps.google.com má nižší důkazní sílu než státem spravovaný registr. Místo nebylo vymezeno přesně ani ve výzvě k úhradě určené částky.

[8] Ve výroku není jasně vymezeno jednání, jehož se stěžovatelka měla dopustit. Správní orgán I. stupně uvedl, že se jednalo o „nerespektování dopravní značky", což není skutkový popis jednání, ale právní hodnocení. Ve správním rozhodnutí mělo být specifikováno, zda jednání spočívalo v zastavení nebo stání, neboť daná dopravní značka zakazuje pouze stání. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

[9] Stěžovatelce je za vinu kladeno pouze to, že neměla rezidentskou parkovací kartu. Takové jednání není protiprávní. K porušení dopravní značky by totiž došlo jen v případě, že by neměla rezidentskou parkovací kartu, ani předplatitelskou parkovací kartu ani stírací parkovací lístek. Takové obvinění správní orgán stěžovatelce nesdělil. Nezjišťovala tedy, zda řidič disponoval předplatitelskou parkovací kartou či stíracím parkovacím lístkem.

Tvrzení krajského soudu, že povinnost umístit viditelně parkovací kartu vyplývá z nařízení obce, je irelevantní. Stěžovatelka může být totiž uznána vinnou pouze z nerespektování dopravní značky.

[10] Správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče. Přestože byl strážníkem na místě ztotožněn jako pravděpodobný řidič pan L. V., správní orgán jej nepředvolal k podání vysvětlení. Skutečnost, že stěžovatelka sdělila jako osobu řidiče pana S., není relevantní. I pokud by stěžovatelka nesprávně označila osobu řidiče, je správní orgán povinen zjišťovat osobu pachatele z moci úřední. Správní orgán I. stupně měl konkrétní indicie o tom, jaká osoba mohla přestupek spáchat. Měl jej proto řešit přímo s panem V.

[11] Krajský soud se nijak nevypořádal s námitkou, že se správní orgány nezabývaly aplikací pro stěžovatelku příznivější právní úpravy spočívající v tom, že dle nařízení statutárního města Jihlavy č. 2/2017 již ulice Hluboká a Palackého nepatří mezi vymezené oblasti, ve kterých lze parkovat pouze s rezidentskou či předplatitelskou kartou, nebo se stíracím parkovacím lístkem. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Tu stěžovatelka spatřuje v nevypořádání námitky týkající se aplikace příznivější právní úpravy. K této námitce se nicméně krajský soud vyjádřil v bodu 37 napadeného rozsudku. Uvedl, že i podle nařízení Statutárního města Jihlavy č. 2/2017, které nabylo účinnosti dne 1. 5. 2017, ulice Hluboká a Palackého patří mezi vymezené oblasti, ve kterých lze parkovat pouze s rezidentskou parkovací kartou. Z uvedeného je zřejmé, proč krajský soud nepovažoval novou právní úpravu uvedenou v citovaném nařízení za příznivější než úpravu v nařízení Statutárního města Jihlavy č. 1/2013 (dále jen „nařízení č. 1/2013). Námitku stěžovatelky tedy krajský soud řádně vypořádal.

[15] Další okruh námitek směřoval proti vadám výroku správního rozhodnutí. Stěžovatelka vytýká absenci odkazu na ustanovení, podle nichž jí byla uložena sankce. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016 - 46, vyplývá, že v případě absence konkrétního ustanovení ve výroku rozhodnutí, která je vadou rozhodnutí, je třeba hodnotit závažnost takového pochybení (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 9 As 172/2016 - 46). V nyní posuzovaném případě absence předmětných ustanovení nepředstavuje pochybení, jehož závažnost by odůvodňovala zrušení rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vzal do úvahy charakter správního deliktu provozovatele vozidla s přihlédnutím k závažnosti přestupku, kterého se neustanovený řidič dopustil. Je tedy zřejmé, že aplikoval § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Dále je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že došlo k porušení § 4 písm. c) téhož zákona, čímž byl spáchán

přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, „*za který se ukládá ve správním řízení pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč*.“ Správní orgán I. stupně tedy v odůvodnění rozhodnutí vymezil rovněž rozsah výměry sankce. Ze správního rozhodnutí jednoznačným způsobem vyplývá, na základě jakého postupu správní orgán I. stupně stanovil výši sankce. Pochybení správního orgánu I. stupně nedosahuje takové intenzity, aby bylo nezbytné správní rozhodnutí rušit.

[16] Nelze přisvědčit ani námitce týkající se vypořádání odkazu na opatření obecné povahy a nejednoznačnosti dopravní značky. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že z rozhodnutí jasně plyne, jakou povinnost stěžovatelka porušila a výrok správního rozhodnutí v tomto ohledu splňuje zákonné náležitosti. Neoznačení příslušného opatření obecné povahy nepředstavuje vadu rozhodnutí. Ve vztahu k významu dopravních značek byl skutkový stav zjištěn dostatečně, obzvlášť za situace, kdy nebyl stěžovatelkou v průběhu správního řízení vůbec zpochybněn, a nebylo proto nezbytné provést důkaz předmětným opatřením obecné povahy. Co se týče úvah stěžovatelky o smyslu dodatkových tabulek, přiklání se Nejvyšší správní soud k tomu, že význam přikládaný dodatkovým tabulkám stěžovatelkou, není v České republice standardní. Naopak i v tomto případě lze spíše přisvědčit názoru krajského soudu, který považuje tvrzení stěžovatelky za absurdní, a to i s ohledem na přístup stěžovatelky ke správnímu a soudnímu řízení, jak bylo uvedeno výše. Rozhodující nicméně je, jak konstatoval krajský soud, že je povinností řidiče dopravní značky znát a znát jejich význam. Stěžovatelka byla povinna dodržovat pravidla stanovená městem Jihlava, a bylo tedy na ní, aby se seznámila s významem doplňkových tabulek. Podle čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zmocněny. Zmocnění k vydání nařízení č. 1/2013 plyne ze zákonných ustanovení, na něž toto nařízení odkazuje ve svém úvodu, zejména z § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Toto nařízení jasně upravuje jednotlivé parkovací zóny, přičemž v bodu 3.1 stanoví význam dodatkových tabulek. Na tomto místě je vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 - 42, ve kterém byla řešena podobná problematika.

[17] Při posouzení námitky směřující proti nesprávnému vymezení místa protiprávních jednání, je nutné se zabývat smyslem vymezení skutku. V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, kasační soud uvedl, že „*[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.*“ To potvrzuje i navazující judikatura zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52). Uvedeným požadavkům výrok správního rozhodnutí dostojí. Je totiž evidentní, že ve výroku došlo k záměně čísel popisných a čísel orientačních. Tuto skutečnost potvrzují výtisk ze serveru maps.google.com pořízený krajským soudem a fotodokumentace, jež je součástí správního spisu. Přestože došlo k záměně čísel orientačních za čísla popisná, jedná se o chybu, která nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Byl totiž naplněn účel vymezení místa skutku ve smyslu výše uvedené judikatury, neboť místo je natolik přesně konkretizováno, že sankcionované jednání není zaměnitelné s jiným.

[18] Rovněž námitce chybného popisu protiprávního jednání spočívajícího v tom, že z výroku nelze dovodit, zda protiprávní jednání měla spočívat v neoprávněném zastavení či stání, nelze přisvědčit. Z výroku správního rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jaká porušení povinnosti jsou stěžovatelce kladena za vinu. Jedná se o nerespektování dopravních značek IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „B“ a s dodatkovou tabulkou E 13 „A“. Povinnost stanovená těmito značkami vyplývá z nařízení č. 1/2013, konkrétně především z bodů 3.1 a 3.12. Z informací uvedených ve výroku správního rozhodnutí je zřejmé, že vozidlo bylo zaparkováno ve vymezených zónách bez toho, aby byla v souladu s citovaným nařízením za čelním sklem viditelně umístěna příslušná rezidentská parkovací karta. O obsahu porušených povinností (tj. povinnosti řídit se dopravní značkou IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovými tabulkami E 13 „B“ a E 13 „A“) a všech zákonných ustanoveních tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu nemohly v dané věci vzniknout žádné pochybnosti. Tuto skutečnost pak potvrzuje pořízená fotodokumentace, na které je zachyceno vozidlo stěžovatelky stojící na specifikovaných místech, aniž by za čelním sklem byla viditelně umístěna rezidentská parkovací karta či jakýkoliv jiný relevantní doklad. Specifikací výroku byl naplněn účel nezaměnitelnosti skutku, jak správně konstatoval krajský soud.

[19] Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že vypořádání námitek krajským soudem do značné míry reflektuje postup stěžovatelky. Ta byla po celou dobu správního řízení pasivní, podala pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnila, a následně v žalobě uvedla pouze spekulativní domněnky o tom, jaký mohl být skutkový stav. Vlastní skutkovou verzi podloženou byť jediným relevantním důkazem však nepředložila. Omezila se pouze na tvrzení, že pokud by ve vozidle byla umístěna předplatitelská parkovací karta či stírací parkovací lístek, pak by její jednání protiprávní nebylo. Netvrdila však, a už vůbec nedoložila, že by taková skutková verze děje skutečně nastala. Je proto logické, že krajský soud hodnotil námitky stěžovatelky i s ohledem na tuto skutečnost. Postup stěžovatelky ve správním a soudním řízení se totiž může jevit jako nepřesvědčivý a účelový (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 206/2016 - 37, ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016 - 24, nebo ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 As 203/2017 - 29). Je proto na místě, pokud krajský soud u jednotlivých námitek stěžovatelky zdůrazňuje, že sama neuvedla žádnou relevantní verzi skutkového děje, a omezila se toliko na zpochybňování zjištěného skutkového stavu odkazem na nepodložené další možné varianty.

[20] Obdobné platí i v případě povinnosti umístit viditelným způsobem za čelní sklo vozidla parkovací kartu. Rovněž tato povinnost vyplývá z nařízení č. 1/2013, konkrétně z bodu 3.12. Prakticky totožná námitka byla navíc rovněž řešena ve výše uvedeném rozsudku č. j. 9 As 352/2017 - 42, na který kasační soud odkazuje. Stěžovatelka se mýlí, pokud dovozuje, že je jí chybně kladeno za vinu porušení dopravní značky, když se fakticky jedná o porušení nařízení obce. Nařízení obce pouze specifikuje povinnosti vyplývající z předmětné dopravní značky, respektive doplňkové tabulky. Fakticky se tak jedná právě o porušení dopravního značení. Význam jednotlivých značek je vždy upraven v právních předpisech. Právě na základě významu, který je dopravním značkám jednotlivými předpisy dán, pak může dojít k porušení povinnosti stanovené dopravní značkou. Krajský soud danou námitku vyhodnotil správně.

[21] Nelze souhlasit ani s tím, že krajský soud chybně vyhodnotil námitku směřující proti postupu správního orgánu I. stupně při zjišťování osoby pachatele přestupku. Krajský soud správně konstatoval, že stěžovatelka sdělila na výzvu správního orgánu, že vozidlo zaparkoval pan S. To stěžovatelka učinila v rámci podání, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 25. 8. 2016. V něm výslovně uvedla, že vozidlo měl zapůjčené pan W. S. Právě na základě postupu stěžovatelky tak byl předvolán pan S., který byl nekontaktní. I přes označení pana S. ze strany stěžovatelky správní orgán I. stupně dne 1. 11. 2016 předvolal k podání vysvětlení pana V. (přestože stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že pan V. nebyl vůbec předvolán). Ten podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 17. 11. 2016 odepřel výpověď. Tyto skutečnosti správně konstatoval v napadeném rozsudku také krajský soud, přičemž vhodně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46. Především odkazem na uvedený rozsudek a citací rozhodné pasáže krajský soud námitku stěžovatelky dostatečně vypořádal, a to v souladu s judikaturou zdejšího soudu. V podrobnostech proto kasační soud odkazuje na závěry krajského soudu. Zároveň považuje za vhodné zdůraznit, že tvrzení stěžovatelky, že pan V. nebyl vůbec předvolán, je chybné.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno je zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spise.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu